

Af: Arne Brændmose (SCK-Nyt 5/1991).

Personligt havde jeg været lidt skeptisk over for de artikler og beskrivelser, der har været tilgængeligt om sidst afholdte Paris-Brest-Paris 1987.

Nu, hvor jeg selv har deltaget og fuldført løbet her i august måned, kan jeg bekræfte, at det ikke er overdrivelser, der er skrevet. Det var så hårdt, at strabadserne efter 5 dage stadigvæk sidder i kroppen. Det vil tage adskillige dage før jeg igen kan mærke de 3 mellemste tæer på begge ben.

Efter at være kommet i mål fredag den 30. august kl. 9.30, efter godt 83 timers kørsel, afbrudt af 4 timers søvn torsdag kl. 2.00-6.00, kunne jeg gå med besvær. Knæene var ømme, og trætheden var mærkbar. Dog havde jeg ikke synsforstyrrelser, som jeg så en englænder havde på sidste kontrolpost – 130 km fra Paris. Øjnene flakkede fra side til side, og han virkede meget fjern.

Hemmelige kontrolposter var placeret 4 steder. Den sidste 57 km før mål. Omkring 25 km før denne overmandede søvnen mig. Jeg stoppede i en mindre landsby, steg af cyklen og tog plads på fortovet op af en husmur. Jeg faldt hurtigt i søvn. Klokkeren var ca. 5.00 og stadig mørkt og køligt. Husets frue vækkede mig og inviterede mig ind i køkkenet. Det var som om jeg var ventet. Efter 2 kopper ”grand café”, nybagt ”baguette” (flute) med smør og en lille madpakke fik jeg netop den ekstra energi, som skulle til for at nå kontrolposten.

Overalt langs ruten har vi mødt opmærksomhed og interesse for løbet. Alle ved hvilken fysisk præstation vi har kastet os ud i. Selv efter midnat møder vi folk, som står og venter på at nogle af de 3.200 ryttere fra 22 nationer skal passere. De klapper og ønsker god tur. De råber: ”bon route” og ”Bon courage”.

Flere steder var køkkenbordet sat ud til vejen. Der blev serveret bitter frugtsaft eller vand. Hele familien deltog i udskænkningen. Der forlanges ikke betaling, men der lægges et par mønter som tak for beværtningen. Børnene havde andre steder opsat et større antal vandflasker og rakte dem ud til os idet vi passerede.

Landskabet var meget tørt. Det havde ikke regnet de sidste 10 dage. Når landmændene pløjede støvede det kraftigt.

Fra rådhuset i Paris kørtes mandag den 26. august en 36 km prolog gennem byen til start- og målområdet i Versailles. Alle lysregulerede kryds var bemandet med politi for at trafikken kunne afvikles sikkert. Temperaturen var 28 °C. I skyggen under de store platan-træer langs muren til Versailles-slottet spiste vi og slappede af så godt det var muligt.

I grupper af 700 ryttere blev de første sendt afsted kl. 22.00, vi kl. 22.30. Forude var næsten 9 timers nattekørsel. Opfindsomheden er stor, når det gælder belysning. Krankdynao, batterilygte spændt på cyklen eller som pandelampe på hjælmen. Krankdynamo til både fastmonteret lygte på cyklen og til pandelampe benyttes også. Når hastigheden under nedkørslerne når op på 60 km. i

timen er det godt med en god belysning. På udturen er de ophængte rutepile grønne. På hjemturen fra Brest er de røde.

Før starten havde vi seks, Jørn Nielsen, Jens Lausten Hansen, Helge Krogh, Lars Johnsen (fra Videbæk), Cia Risskov Nielsen og undertegnede, aftalt at køre i det tempo, som passede den enkelte bedst. Det viste sig at være en god aftale.

Endelig kom vi afsted fra Versailles – ca. en halv time senere end planlagt. Løbsledelsen vil kompencere for den senere start. Efter få kilometer var det første styrt, som resulterede i at en ambulance blev tilkaldt.

Det gik i fin stil derudad. 700 ryttere, som en lang rød slange, snoede sig gennem et månebeskinnet landskab. Det var meget svært – for ikke at sige umuligt – at holde sammen.

Den første etape til vor servicevogn – den hvide SCK-bus, placeret 446 km fra start, gik stort set uden vanskeligheder. Idet vi var der samtidig gav det ekstra aktivitet for servicefolkene. Lars Johnsen, Helge Krogh og Cai Risskov ville have en på øjet iden de fortsatte. Jørn Nielsen og Jens Lausten fik et kort hvil inden de fortsatte. Min plan gik ud på at nå Brest, inden jeg ville lægge mig for at sove. Fra starten havde jeg valgt at køre i et tempo, som passede mig bedst, og faldt det tempo sammen med andre grupper ville jeg hægte mig på disse. Det gav lidt snak, når det kunne foregå på engelsk eller tysk. Relativ få franskmænd taler engelsk eller tysk.

Turen til Brest foregik i mørke og måneskin men i vindstille vejr. Det var tydeligt, at mange ønskede at sove den nat. der var kun få ryttere på vej mod Brest den nat. Det fik mig til at gøre stop for et kort hvil. Der var kraftig larm fra en vandfald nede mellem træerne. Det var en dyster stemning. Dog ikke mere end jeg lagde mig i siden af vejen for at slappe af. Jeg sov nogle få minutter. Så vågnede jeg på grund af kulden. Der var kun et at gøre – fortsætte. Kort efter kom 2 franskmænd op bagfra. Vi fulgtes til Brest.

Noget som overraskede mig, var havnens størrelse i Brest. Vi kørte og kørte langs kajen og pakhusene inden vi endelig kom til kontrolstedet. Jørn fik aftalt telefonforbindelse med Radio Syd og var direkte i den sønderjyske æter. Det var der mange, som havde hørt. Hans Lausten Hansen også betegnet som Jenses far sørgede for at kontakte JydskeVestkysten hver dag før deadline. Det PR-mæssige havde vi fået godt planlagt. Jens og Jørn ønskede at sove en times tid før de forlod Brest.

Onsdag den 28. august. Klokken var lidt i syv. Det var ved at blive lyst i Brest. Jeg følte mig frisk og hoppede på cyklen efter et par kopper kaffe. Den mest trivielle tur på 81 kilometer fra Brest

tilbage til Carhaix begyndte. Ad brede vindblæste og ensformige veje gik det. Mit på formiddagen blev det for meget, og jeg lagde cyklen i grøften og væltede om på ryggen for at nyde solen, der fik mere og mere magt. Jeg faldt i søvn med det samme. Efter en ½ time blev jeg vækket af et par betjente med kasserollehat. De mente, jeg skulle finde mig et mere skyggefuldt sted, idet han pegede op mod solen. Jeg følte mig noget omtåget ved at blive vækket på den måde. Der var kun et at gøre – fortsætte mod Carhaix. Det tog det meste af en ½ time at finde ud af, at det ikke var en drøm men virkelighed.

Ved middagstid var det tid til kaffe. Servitricen kunne nok se, jeg havde fået lidt kraftig sol på næsen. Ved kontrolstederne havde folk taget opstilling for at se hvor mange forskellige måder, man kan sidde på en sadel, når det gør rigtig ondt. Klapsalver og tilråb var med til at give nye kræfter og optimisme.

På vej retur til Paris erfarede jeg, at mine pedaler trykkede gennem cykelskoene og jeg følte en vedvarende stikken i tærne. Heldigvis var den ene af vore service folk, Kenn Rosenberg, istand til at ændre pedalen sådan, at der blev en plan trædeflade. Det satte mig i stand til at fuldføre indenfor de maksimale 90 timer.

Under en så ekstrem belastning som det var at køre 1.200 km med kun få timers søvn, er det vigtigt, at udstyret virker optimalt. Det velkendte råd om at lægge en kotelet i bukserne har jeg ikke prøvet. Derimod har det været godt at indsmøre skindet i cykelbukserne med desinficerende kopattesalve.

Vi var kun forfulgt af mindre uheld. Et par punkteringer og for mit vedkommende en knækkert ege i modsatte side af tandhjulkransen blev hurtigt udbedret med en medbragt ege og nippelnøgle.

På de sidste 100 km til målområdet kørte jeg 15 kilometer forkert sammen med et par franskmænd. Det blev konstateret, da vi snakkede med landmanden på en ejendom, som havde mange hornkvæg, der skulle transporteres til slagtning midt om natten.

Det er ikke et løb for grønskollinger. Adskillige, af specielt de franske deltagere, har passeret de 50 år. De behersker kunsten at køre langt på cykel. Under nedkørslerne løsnes benene fra pedalerne for at gøre strækøvelser. Armene drejes i cirkelbevægelser for at løsne spændinger i hals og skuldre. Ved opkørsler ad stejle bakker køres i meget lave gear. Mange har monteret triple-klinger, dvs de har 21 gear, som dækker et stort område. Cykling i høje gear giver ømme knæ.

Jørn Nielsen og Jens Lausten kørte de 1211 km på 71 timer, Cai Risskov og Helge Krogh brugte 78 timer, Lars Johnsen 82 timer og undertegnede 83 timer.